

Boomleeuweriken, Akkerteeuweriken, Kramsvogels, Koperwicken, Kieften, Goudplevieren, verder Kokmeeuwen, Graspiepers, Schildvinken. En waarschijnlijk ook 'n enkele *Bonte Kraai, Groenvinken* en *Kneutjes*.¹⁾ Dit samengaan van koude en wegtrek onzer grondvoeders ontlokte den heer Drijver eens het volgende te schrijven in het „Alg. Hbl.” („Vogels als weervoorspellere”): „Juist de late doortrekkende vogels staat in onmiddellijk verband met temperatuursverschillen. Kieviten, goudplevieren en kramsvogels¹⁾ die, indien het weer zacht was gebleven, in ons land of in Duitschland zouden hebben overwinterd, vluchten in groote gezelschappen weg bij het invallen van de vorst en zij trachten daarbij de vorstgrens voor te blijven. 28 Dec. '17: troep na troep volgde. Roeken, telkens weer roeken²⁾ waren het, heel den morgen door. Enkele kauwtjes¹⁾ trekken in den troep mee. Het was eene haasten en reppen zonder eind. Tegen half elf begon de trek merkbaar af te nemen, om spoedig daarna geheel te eindigen. Het weerkaartje bracht spoedig klaarheid: een groot gedeelte van Duitschland meldde den 27en Dec. vrij strenge vorst en het laat geen twijfel of onder invloed daarvan had de winter-trek plaats gegrepen.”

Deze waarneming klopt volkomen. Maar hoe stelt zich de heer Drijver, dan de overige kietlentrek en kraaientrek voor? Van die veel vroeger langstreckende zwermen. Zouden die niet eveneens gedrongen zijn vertrekken, ook door invallende vorst en sneeuw, maar in Noordelijker streken, waar deze voor de grondvoeders zoo dwingende omstandigheden eerder intreden dan in ons klimaat? Dit is wel zeer waarschijnlijk en er bestaat niets geen principieel verschil tusschen beide trekverschijnselen. De door ons gehouden beschouwingen leveren zoo in beginsel een eenvoudige en logische verklaring van al deze verschijnsels.

Met de lijsten bereikten mij ook gegevens over het overwinteren van vogels in ons land uit andere streken. Hoewel dit niet gevraagd werd, gaven meerdere personen het als opmerking erbij, wat ik niet genoeg kan apprecieeren.³⁾ Hier komen we zoo vanzelf op voor ons naar ik geloof *zeer belangrijke feiten*. Dr Z. J. de Lange meldde dit het eerst voor het roodborstje op het Dordtsche eiland. Dit kon hem te meer opvallen, daar deze soort er 's zomers niet voorkomt (zie gegevens 1917-18). Dit jaar schrijft Dr Z. J. de Lange opnieuw: „5 Oct. 1918 zag en hoorde ik weer het eerste roodborstje en 't is ongeveer half Maart uit Dordrecht verdwenen, ook heb ik dit jaar begin Mei nog het gezang gehoord, na 8 Mei niet meer. Desalniettemin is 't mogelijk, dat een enkel ex. gebleven, is dat aan mijn waarneming ontsnapte. Het groote verschil in voorkomen tusschen zomer en winter blijft er niet minder frappant om”. Ook H. Harshagen te Dordt zegt: „'s winters heel veel, 's zomers heel weinig.” J. Bouma voor Twijzel (Fr.): „ze waren dezen winter sterk vertegenwoordigd, sterker dan 's zomers. Vooral in de tuintjes om de huizen, maar ook in het bosch”. W. van Dieren voor Amsterdam: „De roodborst is hier uitsluitend overwintenaar. We weten precies, waar we ze jaar aan jaar kunnen verwachten, altijd op dezelfde plekken. Midden December is zoowat alles compleet, tegen April zijn ze zoowat alle verdwenen.”

¹⁾ Alle grondvoeders!!

²⁾ Wat we zullen vinden is dikwijls niet vooruit vast te stellen en het is daarom onmogelijk de vragen daarop te richten. Aan de medewerkers blijft de taak hen frappeerende wetmatigheden zoo goed mogelijk weer te geven. Dat dit reeds door meerdere medewerkers begrepen werd, is een goed teeken.

(Wordt vervolgd).

D. TOLLENAAR.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Buizerd. — Een leerling bracht me dezer dagen een jongen muizebuizerd, dien hij in het Ruurlosche bosch uit een horst in een dichten den had gehaald. 't Was 't laatste nestjong van een troepje, dat aan 't uitvliegen was. De vogel zat al heel mooi in de veeren, van boven bruin, van onderen grijs met bruine vlekken. De meeste banden op den staart waren al goed gevormd, de voeten al geel, de washuid nog grauwbrown. We hebben het diertje dien dag met regenwormen gevoed, wat heel goed ging na een halfuurtje geduldige pogen. Toen we den vogel 's avonds in de dichte dennen brachten, was hij klauterend en fladderend verwonderlijk gauw boven.

K. ZWART.